

Измжващата се майка извърна пакъ глава, безъ да намъри покой. Тя ясно разбираше, че колкото войната величаеше нейното честолюбие да изпрати и тя синъ на бойното поле — синъ единственъ, толкова тя потръпваше за неговата участъ. Тя бѣше увѣрена, че тамъ, извънъ бойнитѣ куршуми — куршумитѣ на честъта и дълга, имаше и други — куршумитѣ на възмезднето за насилие върху беззащитни жени...

Въ мжчителна безсъница продължаваха минутитѣ на тази нощъ, въ която майката се борѣше и търсѣше нѣкакъвъ изходъ, безъ сама да разбираше, какъвъ да бжде той. Тя искаше нейниятъ младъ боецъ, извънъ приема и милувкитѣ, които той ще срещне въ бащината си стрѣха, да намъри и най-съкровения пжеводитель въ очакващия го боеви животъ — съветъ, изтъканъ отъ чиститѣ нишки на топлото майчино сърдце. Тя искаше да го увѣри, че изпитанията, които му предстоятъ, сж единствената гордостъ за изпълненъ къмъ земята си дългъ. Искаше да му припомни, че той е вече мжжъ, че въ времето, когато бойнитѣ тръби тръбятъ, неговото, както и нейното сърдце не сж вече тѣхни, свои, а на Родината и Царя... че пѣсенъта на куршумитѣ, които той скоро ще чуе да свистятъ около му, ще остане най-красивата и героична пѣсенъ въ живота му, за да я разправя следъ това до